

specielt her i København. Det Arbejde er ikke gaaet let fra Haanden, det har af mange Grunde været besværligt. Sagen i sig selv er vanskelig; da vi stod midt i Arbejdet for at naa et Resultat, kom Stor-Lockouten og standsede os ganske naturligt, og senere kom Efteraarets Pengekatastrofe, som selvfølgelig ikke har bidraget til at fremskynde Arbejdet. Jeg vil gerne give det ærede Medlem Tilsagn om dette Arbejdes Fortsættelse, men det sker kun i en bestemt Forventning, nemlig den, at man fra Landbrugsorganisationernes Side vil stille sig forstaaende overfor os og ikke tage det Standpunkt, som jeg i disse Dage har haft Lejlighed til at faa konstateret, Dansk Andels-Æggesport indtager, at de selv vil indkassere Detailhandleravancen, Forbrugerne skal betale det samme — thi saa faar jeg ikke Lyst til at arbejde videre for at skaffe den Forbrugerforening frem, der skal til, hvis den Sag skal holde, naar den en Gang er kommet i Gang. Jeg har her et Par Sedler, som viser Rigtigheden af min Paastand. Den 10. November sælger Dansk Andels-Æggesport til en herværende Detailhandlerforretning Æg til en Pris, der varierer fra 5 Kr. 30 Ø. til 5 Kr. 60 Ø. pr. kg. Samme Dag tilbyder Firmaet Robinson, Anderson & Co., som har Opkøbere over hele Landet, den samme handlende lige saa store og lige saa udmærkede Æg til Priser pr. kg fra 4 Kr. 50 Ø. til højst 4 Kr. 80 Ø.

Naar den private Grossist kan give et saadant Tilbud, bliver man lidt forfærdet, naar selve Producenternes særlige Repræsentant kommer og kræver en saa uhyre Pris. Skal det være Grundlaget for vort Samarbejde, at vi her i Byen skal gaa ind paa at skaffe Producenterne hele denne Detailhandleravance — den til Tider, som de paagældende selv og den højtærede Indenrigsminister ikke har været bange for at sige, ganske overdrevne Avance, som der tages —, anser jeg Samarbejdet mellem det ærede Medlem og mig for temmelig haabløst. Jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem er enig med mig i, at det, vi skal naa, hvis vi nogen Sinde kommer i Gang, er, at Producenterne faar en rimelig Pris, og at Forbrugerne paa deres Side kan faa Varen til den rette Pris. Jeg glæder mig over den Interesse, den højtærede Indenrigsminister har vist denne Sag under de Forhandlinger, vi har ført i det Udvalg, som jeg er Formand for, jeg er glad over den Frimodighed, hvormed den højtærede Indenrigsminister har tur-

det tale om hele dette Spørgsmaal ikke alene indenfor Udvalget, hvor han har vist os den Ære at optage en Forhandling, men ogsaa officielt.

Jeg vil gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister. Ved den forrige Udenrigsministers ihærdige Bestræbelser fik vi gennemført en ny Lov om vor Udenrigsrepræsentation. Den koster, saa vidt jeg erindrer, Landet saadant noget som 6½ Mill. Kr. i Øjeblikket, og noget skulde vi jo gerne have for disse Penge. Jeg har tidligere her fremhævet og vil gentage, at der i Krigens Aar af Udenrigsministeriets Embedsmænd er gjort et Arbejde, som vi alle bør paaskønne, et overordentlig betydningsfuldt Arbejde for Landet og for mange enkelte — det har jeg selv haft Lejlighed til at konstatere —, men jeg vil alligevel advare imod at tro alt for meget paa, at blot vi giver dygtig mange Penge ud paa den Konto, Udenrigsrepræsentationen, vil det ogsaa gaa stærkt fremad med Folkets Lykke. Det er kun en lille speciel Sag, som jeg gerne vil fremdrage, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes det gaar med Erhvervenes Oplysningsbureau. Det er noget, som man i sin Tid viste megen Interesse og nærede megen Tillid til. Man har nylig drøftet Spørgsmaalet om, hvorvidt danske Arbejdere, Mænd og Kvinder, skulde drage ned til Madagaskar. Om det Spørgsmaal synes jeg, man burde have faaet noget at vide fra dette Oplysningsbureau, om det nu ogsaa er anbefalelsesværdigt, at Folk drager derned. Jeg har hørt fra mange Sider, som jeg tror ved temmelig god Besked, at man skal overveje det meget nøje, før man bestemmer sig til at forlægge sin Bostavn til Madagaskar; men vi har ikke hørt noget til Erhvervenes Oplysningsbureau og heller ikke noget til Udenrigsministeriet i hele denne Sag. I det hele synes jeg, at Udenrigsministeriet forsømmer sin Pligt overfor Spørgsmaalet om Udvandring, der har været sat paa Dagsordenen og vel staaer der endnu, et Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel jævnlig har beskæftiget sig med. Jeg vil nødig have, at man fra nogen Side, og navnlig fra noget politisk Partis Side, skulde komme til at indtage det Standpunkt, at man opfordrede Ungdommen til at udvandre. Men Forholdene er af den Beskaffenhed, at Udvandring nødvendigøres, og mange unge Mennesker vil jo udvandre, hvad enten Kaarene er saa eller saa i vort eget Land. Hvad dette Spørgsmaal angaar, paakalder jeg Udenrigsministeriets